

[Erik Eriksen.]

Jeg skal ikke sige meget, ja, næsten ingenting, til det ærede medlem hr. Baunsgaard, for det er jo så ganske åbenbart, at det ærede medlem er i strid med sig selv. Det ærede medlem var rigtig inde på, at dette er ikke blot en sag mellem de to direkte implicerede parter, men kom alligevel til en konklusion, der er i modstrid med alt det, det ærede medlem i øvrigt fremførte. Jeg gør opmærksom på, at selv det ærede medlem hr. Hans Rasmussen — så vidt jeg forstår, med rene ord — sagde, at konflikten ikke alene var alvorlig for de implicerede, men også var det for hele samfundet. Dette er altså også fra socialdemokratisk side en erkendelse af, hvor alvorligt alt dette er for hele samfundet.

Jeg vender tilbage til det ærede medlem hr. Hans Rasmussens udtalelse om, at der ingen forpligtelse er til at følge den hidtidige linje. Det har det ærede medlem naturligvis ret i, men så kunne hele den argumentation, det ærede medlem anvendte imod indgrebet, med lige så stor føje være fremsat ved alle tidligere lejligheder. Jeg må igen minde om, at det ikke er noget nyt, vi står over for; socialdemokratiske regeringer i Danmark har — lige fra Staunings første ministerium til det sidste ministerium H. C. Hansen, som ministeriet Kampmann afløste — været medvirkende til at hindre eller standse arbejdskonflikter.

Jeg gentager: til trods for den nuværende højtærede statsministers erklæringer med henblik på den aktuelle situation kan jeg ikke tro, at han og hans regering ret længe kan holde til at fastholde et brud på en lang praksis, en praksis, som man næsten kan sige er blevet rodfæstet her i landet. Jeg tror ikke, det lader sig gøre, så meget mindre som de samfundsmæssige hensyn, der dikterer den tidligere holdning, ingenlunde er blevet afsvækket; de gør sig tværtimod, synes jeg, gældende med større vægt, end tilfældet har været tidligere. Jeg begriber ikke regeringens indstilling. Afdøde H. C. Hansen var leder af en mindretalsregering, han stoppede en arbejdsconflikt. Han blev ikke mindre derved, tværtimod vandt han respekt og anerkendelse for både sig selv og sin gruppe. Jeg mener, at den nuværende højtærede statsminister skulle lære noget heraf. En statsminister og

en regering har først og fremmest pligt til at varetage samfundshensynet, det vil sige beskytte dem, der uskyldigt bliver ramt.

Jeg vil gerne gøre yderligere et par bemærkninger om, hvorfor jeg mener, at den nuværende konfliktsituation må regnes for at være alvorligere end tidligere. Lad mig nævne landbrugseksporten. Der har jo allerede i den engelske presse været fremført den betragtning, at en strejkesituation kunne gøre landet til en upålidelig handelspartner, fordi vi ikke var i stand til at sikre leveringer til det engelske marked som følge af transportstrejken. Det må dog vist siges at være en alvorlig situation for landbruget, der i forvejen tør siges at være trængt op i en krog, for det er da ganske klart, at lande som Holland og andre med store statstilskud i størst mulig grad vil opmuntre deres landmænd til at øge eksporten til England.

Efter hvad jeg lige for et øjeblik siden har erfaret, har man fra engelsk side i formiddags ønsket en orientering om konfliktsituationen. Det, man ønsker, er en orientering om, hvorvidt man kan regne med Danmark som leverandør af landbrugsvarer i den kommende tid. Man er fra engelsk side ængstelig for de ustabile leverancer, og bliver der tale om sådanne ustabile leverancer, vil man fra engelsk side se sig nødsaget til at sikre sine forsyninger på anden måde, det vil sige fra anden side. Det er dog noget, der understreger alvoren i situationen. Så kan man nok så meget sige, at man ikke skal klynke, og at følgerne af en arbejdskamp, således som det allerede er nævnt, ofte bliver overvurderet.

Jeg har set en beregning, som formanden for slagterierne, forstander Dons Christensen, har foretaget, hvorefter dansk landbrug ved den strejke, der nu er i gang, vil lide et tab på henved et halvt hundrede millioner om ugen. Forstanderen påpeger endvidere, at konflikten for vort store eksporterhverv kommer på det ugunstigste tænkelige tidspunkt. Jeg kan ikke lade være med at tilføje, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen både i dag og tidligere har givet udtryk for sin frygt for, at hvis en konflikt løb for længe, kunne vi som medlem af frihandelsområdet blive udsat for, at virksomheder uden for landets grænser vil søge at obroe markeder, som ellers dækkes af danske erhvervsvirksomheder